

Trùng Phùng Hay Ly Biệt

Lại nói qua đám đệ tử của môn phái Mã Yên sơn. Từ khi được lệnh của vị đệ nhị phó chưởng môn nhân, lập ra Trường Xà trận pháp hồng hãm bọn quần ma. Ai cũng ngỡ rằng, phen này sẽ tiêu diệt được chúng một cách chóng vánh. Chẳng dè, bọn tà bang lại có môn kỳ trận còn lợi hại hơn nhiều. Bởi vậy, đám đệ tử môn phái Mã Yên Sơn đã không giành được thế thượng phong, ngược lại còn bị bọn quần ma đánh cho tơi tả. Sự lạc quan về một cuộc chiến thắng đối với họ hiện giờ chỉ còn là ảo vọng mà thôi. Còn sự thất bại thảm hại thì đã hiện rõ trước mắt rồi! Tuy nhiên, đối với những con người đã từng được rèn luyện và trang bị ý chí sắt đá, tinh thần bất khuất dũng cảm kiên cường như thế thì dễ gì dè bẹp họ ngay? Mỗi một người đệ tử của môn phái Mã Yên Sơn đều thực hiện câu: “Còn nước, còn tát!” Có nghĩa là, còn sức thì còn đánh, đánh đến giọt máu và hơi thở cuối cùng. Lớp này chết, lập tức có lớp khác lên thay. Mặc dù Trường Xà trận bị cắt ra từng đoạn, nhiều lúc hầu như sắp tan rã đến nơi. Nhưng cũng nhờ vào tinh thần kiên định, ý chí vững vàng, cho nên đám đệ tử Mã Yên Sơn vẫn còn duy trì được trật tự là thế.

Trong khi lão đệ nhị phó chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn chẳng hiểu vì lẽ gì lại dừng ngang cờ hiệu giây lát, Trường Xà trận vốn đã rời rạc thấy rõ, bấy giờ trông lại càng lung củng hơn! Hàng trăm đệ tử bản môn đã bị tử vong đâu hết vài mươi, số còn lại hiểu rằng đã đến lúc phải một mất một còn với bọn cường địch ngoại bang kia. Trong tình cảnh này không còn hy vọng gì nữa cả! Giờ đây chỉ còn lấy cái chết để chứng minh là con người trung nghĩa mà thôi. Do đó, tất cả đệ tử phái Mã Yên Sơn đều sẵn sàng chết... Nhưng kìa! Vị tiền bối khả kính của họ bất đồ phát cờ hiệu lia lịa! Trong khoảnh khắc tuyệt vọng hoàn toàn, đột nhiên như có một phép màu huyền diệu! Bọn tà bang đang như thác lũ tràn bờ, ồ ạt tấn công dữ dội, thế mà bỗng dưng chúng khựng ngay lại, và rồi chỉ giây lát sau đó, trận pháp quái dị kia bị vỡ tan tành. Trận Trường Xà được khắc phục lại một cách mau chóng. Bọn ma đầu ngoại bang chẳng còn ra hàng ngũ gì nữa cho nên bị tiêu diệt gần hết.

Mãi cho đến khi trong trận chẳng còn một tên ma đầu nào sống sót, đám đệ tử Mã Yên Sơn chưa kịp trở khúc khải hoàn ca, xảy thấy phía ngoài trận có tiếng người la hét. Lão đệ nhị phó chưởng môn nhân xếp cờ lệnh giắt vào người, cất giọng nghiêm trang nói với đám đệ tử bản môn:

– Ngô thiều chú đã kịp thời giá lâm. Người vừa phá tan trận đồ quái dị của bọn tà bang! Lão phu bận phải trợ lực với người để tận diệt mấy tên đại cao thủ của chúng. Vậy, các hiền đồ hãy mau tóa ra vây bọc vòng ngoài. Hễ thấy tên nào định đào tẩu, lập tức phải xuất chiêu cản chân hấn lại!

Đám đệ tử phái Mã Yên Sơn đồng loạt gập mình hô:

– Xin tuân lệnh!

* *
*

Nhắc lại, bốn tay cao thủ Đại Việt thuộc vào hàng kiệt xuất võ lâm vừa vây bọc vừa trấn áp hàng chục tên thuộc hạ thân tín của lão đại ma đầu Hồn Thế Tà Thần. Hai bên toàn giờ những tuyệt chiêu sở trường, giao tranh với nhau như trời long đất lở. Bọn ma đầu cố cầm cự được chừng nửa khắc. Chúng mất hẳn nhuệ khí ngay từ lúc đầu nên đến giờ này chiêu pháp không còn linh diệu nữa.

Thấy đã đến lúc cần phải kết thúc trận giao tranh đẫm máu này, Thành Nhân bèn vận nội lực hét lên một tiếng to như sấm. Chàng thi triển luôn tuyệt chiêu Hàn Băng Công. Lại nói tiếng hét của chàng mới thật sự lợi hại. Bọn tà bang đang định tìm đường chuồn lẹ, bất chợt nghe tiếng hét đều rúng động tâm can. Có vài tên quá ư khiếp sợ, rụng rời tay chân, buông rơi binh khí, tức thì bị kiếm quang hốt lia thủ cấp ngay tức thời. Mấy tên còn lại hầu hết đều bị nội thương trầm trọng. Thành Nhân động lòng trắc ẩn. Chàng định tránh sang một bên, mở ra một sinh lộ cho chúng. Nhưng bỗng chàng như bàng hoàng sức tỉnh. Ký ức của những năm lưu đày đột nhiên lại tán hiện trước mắt. Bọn ma đầu ngoại bang quá ư độc ác. Chúng nó chẳng còn một chút lương tri. Tha cho chúng có khác nào thả hổ về rừng. Chúng sẽ mọc lại đầy đủ nanh vuốt và rồi sẽ tiếp tục hành hạ những người tù khốn khổ đang còn bị đày ải nơi địa ngục trần gian. Không thể được! Chàng không thể chỉ trong một khoảnh khắc mềm lòng là buông tha cho những tên ma đầu mặt người dạ thú. Chỉ còn cách duy nhất là chàng phải hạ thủ chúng mà thôi!

Lại nói tên ma đầu già nhất trong bọn, có lẽ là thủ lĩnh của cả đám. Hắn thấy Thành Nhân không còn hùng hổ như trước lại ngỡ chàng đuối sức bèn vận toàn bộ nội lực thi triển chiêu thức Lô Âm Thần Dao. Ánh đao sấm sét nhằm vào cổ chàng xẹt tới. Thành Nhân bình tĩnh hụp đầu tránh khỏi nhát đao tuyệt mạng ấy. Đồng thời, chàng huy động thanh Hàn Nguyệt bảo kiếm nháng lên một đường thần tốc. Tên ma đầu chưa kịp thu hồi binh khí thì cả cánh tay cầm đao của hắn bị đứt tiện rời. Tiếng rú của hắn bị tắc nghẹn ngay, cùng lúc lại vang lên một tiếng “huych” khá rõ. Thì ra, Thành Nhân đã dùng song chỉ điểm ngay vào huyết Toàn tâm, trong lúc cánh hữu thủ của hắn bị lưỡi kiếm chém lia. Thế là rồi đời tên cáo già hung ác.

Giải quyết xong tên thủ lĩnh của bọn ma đầu, Thành Nhân chống kiếm nhìn quanh, chỉ qua giây lát sau, ba người đồng đạo thân thiết của chàng cũng đã thanh toán sạch mấy tên còn lại.

Phụng Liên Thăng Tiên Cô cuộn đôi dải lụa, bỏ vào người. Lục Y Lang Tử lau sạch vết máu bết vào lưỡi kiếm rồi giắt trên lưng. Lão đệ nhị phó chưởng môn nhân sau khi chào hỏi hai vị bằng hữu giang hồ, mới chững chạc tiến đến trước mặt Ngô Thành Nhân, cung tay thi lễ, cất giọng điềm đạm:

– Xin đa tạ Ngô thiếu chủ! Nếu thiếu chủ không trở về Đại Việt đúng lúc, thì lão phu cùng đám đệ tử này đã bị sát hại mất rồi! Hà... Thật may mắn thay!

Thành Nhân khiêm tốn đáp lễ. Chàng chưa kịp thốt câu sáo ngữ, đã thấy đám đệ tử bản môn từ bốn phương tám hướng tay cầm đuốc tay cầm cương, giục ngựa tụt đến. Chỉ trong một thoáng, họ đã sắp vào hàng ngũ chỉnh tề. Vị đệ nhị phó chưởng môn nhân đưa tay ra hiệu. Mọi người nhất loạt phóng xuống đất, đứng sát bên hông ngựa giống rất thẳng hàng. Vị đệ nhị phó chưởng môn nhân quay lại phía đám đệ tử, cất giọng tựa chuông đồng:

– Ngô thiếu chủ đã kịp thời phá trận của bọn tà bang, giải cứu cho chúng ta thoát vòng đại họa!

Nói rồi lão xoay người về hướng Thành Nhân đang đứng, theo đúng các nghi thức của bản môn, làm lễ ra mắt vị chưởng môn nhân trẻ tuổi:

– Ngô thiếu chủ vạn tuế!

Mọi người đồng loạt hô vang:

– Vạn vạn tuế!

Thành Nhân đĩnh đạc nghiêng mình đáp lễ. Giọng chàng thật trang nghiêm:

– Bản chức miễn lễ! Xin chư vị đệ tử đồng môn bình thân cho!

Sau khi giới thiệu hai vị hiệp khách giang hồ đồng đạo võ lâm, Thành Nhân ân cần thăm hỏi lão đệ nhị phó chưởng môn nhân:

– Thưa tổ thúc! Chẳng hay thân mẫu cùng lão Nhị Vương Gia, bào muội, nghĩa muội của tiểu điệt trở về bản môn có được bình an không ạ?

Lão Đệ nhị phó chưởng môn nhân hân hoan đáp:

– Thiếu chủ hãy an lòng! Nhờ ơn phật trời gia hộ, phu nhân và tất cả mọi người về đến bản môn, mấy tháng nay đều mạnh giỏi cả!... Nghe nói thiếu chủ lại ra đi tìm lệnh đường bên cạnh có nghĩa mẫu tháp tùng hỗ trợ, lão phu rất đổi vui mừng! Vừa qua bản môn có nhận được tin là ba vị đi đến tận xứ Miêu Cương. Vậy chẳng hay tung tích của lệnh đường...

Thành Nhân nhủ thầm trong bụng: “Ồ! Tổ thúc biết ta đến xứ Miêu Cương... Như vậy chứng tỏ rằng thúc thúc đã về đến Đại Việt an toàn rồi! Hay lắm!”. Nghĩ thế, chàng bèn ân cần thốt:

– Câu chuyện còn dài... Xin tổ thúc chờ lát nữa. Trên đường về, tiểu điệt sẽ thuật lại cho tổ thúc nghe.

Nói rồi quay sang đám đệ tử bản môn, chàng ra lệnh cho họ thu dọn chiến trường. Phải mất cả nửa giờ công việc mới hoàn tất. Mấy người trong đám đệ tử dắt lại bốn con tuấn mã yên cương gọn gàng. Thành Nhân ôn tồn nói:

– Xin nghĩa mẫu cùng hiền đệ dùng ngựa đỡ chân ạ?

Phụng Liên Thăng Tiên Cô và Lục Y Lang Tử vui vẻ nhận lời. Rồi đó mọi người

lên ngựa ra roi. Mười tay cao thủ đệ tử môn phái Mã Yên Sơn hăng hái đi trước mở đường. Kế đó Thành Nhân cùng lão tiên bối sóng đôi. Sau lưng chàng, Lục Y Lang Tử và nghĩa mẫu của Thành Nhân nối đuôi. Đám đệ tử chở những người bị thương vong cùng với những vật dụng đi sau cùng.

Thành Nhân vừa dong cương giục ngựa song hành, vừa lần hồi thuật lại cho vị tổ thúc khả kính của chàng nghe suốt bảy năm gian khổ của mình. Bắt đầu chàng đặt chân sang vùng đất Giang Nam, hạ thủ bọn Thất Hùng Tây Hạ, lại suýt bị hại về tay người nghĩa tử có tên là Tiểu Yến. Trên đường đi qua đất Tứ Xuyên, chàng đụng độ với tám vị tôn giả của Thiên Tề Giáo và giải cứu Hồng Sa La Sát. Trong dịp này chàng đã bắt sống được tên đạo chích biệt danh là Xuyên Bích Đạo Vương. Chàng cũng không quên kể luôn việc hạ thủ tên thuộc hạ thân tín của lão đại ma đầu là Chưởng Cơ Hành Giả Chiêu Hôn Mộ Dung Cự Khấp. Thời gian sau, chàng đội lốt Mộ Dung Cự Khấp và gặp được hai lão Vương Gia, vượt qua mười Kỳ Môn trận pháp một cách dễ dàng. Đến khi đột nhập vào Hồng Sa Thiên Vân Các, tưởng đâu sẽ cứu được phụ thân, chẳng ngờ lão đại ma đầu cáo già kia đã đặt sẵn cạm bẫy để chờ chàng. Cuối cùng, chàng đã bị lão hút cạn chân nguyên. Lẽ ra chàng đã bị lột da và thác mất rồi, song cũng nhờ trước kia chàng đã từng cứu mạng cho Hồng Sa La Sát, nên chàng mới khỏi bị giết đó thôi. Thế mà chàng cũng phải bị đày ải nơi địa ngục trần gian suốt bốn năm trời?

Thành Nhân thuật đến đây thì dừng lại. Đoạn kể sau đó, chàng nghĩ rằng lão tiên bối đã biết rõ qua lời của thân mẫu chàng kể rồi.

Trong đêm trường tĩnh mịch, vó câu vẫn nhịp đều trên con lộ xuyên sơn. Đoàn nhân mã cứ lầm lũi nối đuôi nhau, khi thì vượt qua những ngọn đèo heo hút, lúc lại băng suối và rồi lướt trên mấy lưng đồi cỏ mọc hoang sơ.

Lại nói về lão đệ nhị phó chưởng môn nhân phái Mã Yên Sơn. Khi nghe vị thiếu chủ thuật lại quãng đời gian khổ của chàng, lão không khỏi bồi hồi xúc động. Đối với vị thiếu chủ trẻ tuổi. Lão càng thêm yêu mến kính trọng bội phần. Tội nghiệp cho chàng! Một con người lẽ ra đã được sống trong cảnh chăn êm nệm ấm, được sung sướng hưởng trọn niềm hạnh phúc thần tiên! Thế mà, khi ra đời mới vừa tròn ba tuổi, đã phải lưu lạc phong trần, dầm sương dãi nắng, chịu nhiều cay đắng, lăm cảnh éo le. Có cha có mẹ mà như kẻ lạc loài. Đã vậy, lại còn nổi oan khiên, niềm riêng ai thấu! Nợ nước thù nhà, hai vai gánh nặng. Thêm nổi oan tình đau quặn con tim!... Trong hoàn cảnh này, hỏi ai là người có thể thay thế được chàng? Chính bản thân chàng đã từng cam chịu và còn phải tự mình phấn đấu để vượt qua những thử thách mới đang đợi chàng phía trước.

Lão rất cảm thông cho vị thiếu chủ, nên người cứ trầm ngâm suốt cả chặng đường dài không nói. Tuy Thành Nhân tế nhị không kể đoạn kể tiếp, song lão vẫn liên kết lại và hiểu rõ ngọn ngành. Lão lại càng yêu mến chàng hơn nữa.

Có tiếng gà rừng eo óc vọng lại từ xa. Canh năm đã điểm. Trời chưa sáng rõ.

Ánh sao mai nhấp nháy đặng đông. Lão đạo sĩ quay qua hỏi chàng:

– Ngô thiếu chủ ạ! Đoạn sau đó thì lão phu đã được nghe chính phu nhân thuật lại rồi! Còn chuyện mạo hiểm đột nhập vào giang sơn của lão Bạch Cốt Quỷ Khốc xứ Miêu Cương như thế nào? Xin thiếu chủ kể nốt cho lão phu nghe với!

Thành Nhân mỉm cười đôn hậu:

– Thưa tổ thúc! Chuyện này xin nhường lại cho nghĩa mẫu của tiểu điệt thuật lại mới đầy đủ chi tiết hơn.

Nói rồi gò cương thụt hậu, nhường chỗ cho Phụng Liên Thăng Tiên Cô dong ngựa song hành cùng lão. Tiên Cô điềm đàm thuật lại việc ba người qua tận vùng Vạn Thạch Hoa Sơn. Từ lúc nhờ ông cháu lão chặn cừu chỉ con đường đi nước bước. Ba người đã được dịp chứng kiến lão tử thần hạ sát hàng trăm tay cao thủ thuộc cả hai phe Hắc – Bạch, có manh tâm cố đoạt pho Ngô Vương bí lục sống! Thậm chí, bốn tay kiệt xuất giang hồ là Hỏa Long Trường Túc, Đại Thủ Ma Vương, Nam Hải Thần Ngư và đương kim chưởng lệnh Cái Bang Đào Gia Truật mà còn phải chào thua lão Bạch Cốt Quỷ Khốc. Nhưng đến khi Thành Nhân xuất hiện, chàng thắng lão ta một cách khá dễ dàng. Song, chàng lại khôn khéo dùng kế giải hòa với lão. Kết tình giao hảo và trở thành bạn vong niên tâm đắc vô cùng.

Lão đã thân hành đưa ba người vào gian bảo thất. Ai cũng tràn trề hy vọng sẽ được gặp lại Ngô tiên sinh sau hai mươi hai năm trời xa cách. Nhưng, một sự thật bất ngờ đã xảy ra. Sau khi điều nghiêng kỹ lưỡng, tất cả bốn người đều kết luận là Xuyên Bích Đạo Vương đã lén đột nhập vào tận bảo thất của lão tử thần và đã phổng tay trên, bắt cóc mất Ngô tiên sinh trước đó cả buổi rồi. Vì thế, bằng mọi giá họ phải truy tìm cho ra dấu vết để đuổi theo y. Cuối cùng, ba người từ biệt lão Quỷ Vương xong vừa dò la tin tức vừa khẩn trương truy tìm...

Trong khi Phụng Liên Thăng Tiên Cô thuật lại cho lão đệ nhị phó chưởng môn nhân nghe trường hợp đột nhập vào lãnh địa của lão tử thần, Thành Nhân cùng Lục Y Lang Tử trò chuyện với nhau. Dường như chàng thư sinh trẻ tuổi đã đồng tai nghe và theo dõi câu chuyện mà Thành Nhân đã kể với tổ thúc. Không nén được sự tò mò, Lục Y Lang Tử bèn cất tiếng hỏi Thành Nhân:

– Chẳng hay nhờ vào dịp nào mà đại ca thoát khỏi nanh vuốt của bọn sài lang hung dữ ạ? Xin đại ca thuật tiếp cho tiểu đệ nghe với!

Thành Nhân miễn cưỡng chiều ý người nghĩa đệ. Hai người nhip vó ngựa sóng đôi. Câu chuyện hàn huyên còn kéo dài cho đến lúc trời sáng tỏ.

Đoàn nhân mã phải chạy qua hàng chục ngã ba, ngã tư mới nhắm thẳng vùng Mã Yên Sơn trực chỉ. Về đến nơi đây, bấy giờ Thành Nhân mới cảm thấy bồn chồn tắc dạ. Một mặt chàng vô cùng phân vân, chẳng biết tên vua ăn trộm mang phụ thân chàng chạy đến góc trời nào. Mặt khác, những người thân yêu đang ngày đêm ngóng đợi tin chàng. Hai điều ấy giằng xé tâm trí chàng không dứt. Nỗi sầu lữ thứ chưa

ngôi dạ, thêm nổi u hoài cảnh cố hương!

Có lẽ lão đệ nhị phó chưởng môn nhân là người duy nhất đã hiểu thấu tâm trạng Ngô Thành Nhân. Lão nói với chàng bằng một giọng thật trù mến:

– Thiếu chủ ạ! Theo thiên ý của lão phu thì trước tiên, thiếu chủ nên quay về Mã Yên Sơn. Nếu gã đạo chích kia quả thực đã chạy về Đại Việt, ắt sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ biết rõ hắn chui rúc ở đâu thôi. Hiện nay khắp vùng giang sơn Đại Việt đều có tai mắt của môn phái chúng ta.

Nghe vậy Thành Nhân cảm thấy yên trí phần nào. Chàng nói:

– Ấy thế, nhờ tổ thúc phân bố người của bản môn đi khắp nơi và thông đạt cho họ biết tình hình mới này. Được chứ ạ?

Lão đệ nhị phó chưởng môn nhân gật đầu:

– Thiếu chủ cứ tin tưởng nơi lão phu.

– Thưa tổ thúc! Ngay bây giờ có thể cất cử trong số môn đồ hiện đang đồng hành với chúng ta đây, được không ạ?

Lão nhú đôi mày bạc suy nghĩ hồi lâu. Trong lúc vó ngựa vẫn nhịp đều, lão đưa tay về phía sau lưng với lấy chiếc tù và. Đợi cho đoàn nhân mã qua khỏi con đường chật hẹp, lão mới đưa tù và lên miệng thổi một hơi dài rồi điểm thêm vài tiếng nhạt khoan. Đám đệ tử Mã Yên Sơn rám rắp tuân theo hiệu lệnh. Tất cả đồng loạt hãm cương ngựa ngay. Chẳng mấy chốc, họ sắp theo hàng ngũ rất trật tự và sẵn sàng chờ đợi những điều chỉ giáo của vị chưởng môn nhân trẻ tuổi. Thành Nhân khiêm tốn nhường lão nói về tình hình mới hiện nay. Sau đó điều động chừng năm chục người nhận lệnh bài, bủa đi khắp Đại Việt.

Đoàn tráng sĩ hăng hái lên đường.

Số đệ tử còn lại thu xếp gọn gàng rồi theo nhị vị chức sắc, trở về bản phái.

Mãi cho đến chiều hôm đó, bốn vị vừa chủ vừa khách cùng nhóm đệ tử về đến trạm tiền tiêu của môn phái Mã Yên Sơn. Hiệu lệnh được phát đi đáp lại chỉ có một lần thôi. Tức thì các cửa trạm mở rộng. Cờ phướn, đuôi nheo tung bay trong gió chiều lồng lộng. Từng chuỗi tù và rúc lên chưa dứt, xáy nghe cồng đồng khánh bạc rộn rã vui tươi. Khi Ngô Thành Nhân lên đến Đại Tiền môn thì hai cánh cổng lớn đã mở rộng từ lâu. Tiếng chiêng, tiếng trống từ nơi Đại Tiền sảnh ầm vang không ngừng. Thành Nhân cùng mọi người rời khỏi mình ngựa, xáy thấy vị đệ nhất phó chưởng môn nhân dẫn một nhóm người tất tả đi ra tận cổng để đón mừng. Trong số người ra đón, ngoài những vị chức sắc bản môn, còn có Lý phu nhân và Phương Dung – bào muội của chàng. Còn lão Nhị Vương Gia thì được hai đệ tử dìu theo ra đón, đang ở tít đằng xa.

Chẳng hề do dự, Thành Nhân sắp mình xuống trước mắt Lý phu nhân cất giọng khiêm cung thốt:

– Nghịch tử bất tài là Ngô Thành Nhân xin khấu đầu ra mắt hiền mẫu! Kính chúc người an khang trường thọ!

Lý phu nhân cảm động đến rưng rưng dòng lệ. Bà đưa đôi bàn tay xanh xao đỡ đứa con trai yêu quý đứng dậy mà rằng:

– Ta miễn lễ cho con đó.

– Con xin tạ ơn mẹ?

Rồi chàng quay qua phía vị đệ nhất phó chưởng môn nhân xá thật sâu. Kế đó, lại xá tiếp những vị chức sắc khác, các vị chức sắc bản môn cũng đáp lễ lại chàng thật trang trọng và cung kính. Trong khi đó, Phụng Liên Thăng Tiên Cô và Lục Y Lang Tử lễ phép chào hỏi mẹ con Lý phu nhân.

Lão Nhi Vương Gia cũng vừa đến. Lão đưa hai bàn tay về phía trước, rờ rẫm Thành Nhân một thoáng rồi ôm chàng lấy đôi vai vạm vỡ của chàng, xúc động thốt lên:

– Ôi chao! Đúng rồi! Đúng là Ngô thiếu chủ của ta đã trở về bình an vô sự! Ôi!... Xin đa tạ trời phạt đã độ trì thiếu chủ! Thiếu chủ à!... Thiếu chủ có tìm được lệnh đường chăng?

Thành Nhân chưa kịp trả lời thì lão đệ nhất phó chưởng môn nhân rước mọi người vào gian đại sảnh. Thành Nhân dìu lão Nhi chậm chậm theo sau mọi người. Chàng nói với vị tổ thúc mù lòa:

– Thưa tổ thúc! Tiểu điệt chưa tìm được gia phụ, song đã có tin về người rồi ạ!... Tổ thúc hãy vào trong đại sảnh đường rồi từ từ sẽ hiểu hết ạ.

Lão Nhi gật gù đồng ý.

Bữa tiệc tẩy trần được nhanh chóng dọn ra. Lúc đó, đã vào giữa giờ Dậu. Từ gian đại sảnh cho đến các dãy biệt dinh, những gian bảo điện và các dãy hành lang, đèn nến được thắp lên sáng rực.

Khác hẳn những ngày trước, hôm nay có đại bản doanh môn phái Mã Yên Sơn tưng bừng náo nhiệt. Tiếng cười tiếng nói rộn ràng vui vẻ. Những bông hoa trong vườn hình như tươi xinh hơn mọi bữa. Và, tuyệt nhất là những nụ cười tươi tắn nở trên những đôi môi.

Trong khi mọi người ai nấy đều hân hoan phấn khởi thì có một người đang với vợi nỗi lo buồn. Người đó không ai khác hơn là Ngô Thành Nhân – vị chưởng môn nhân trẻ tuổi của môn phái Mã Yên Sơn. Ngó thấy chàng kém vui, ai cũng nghĩ rằng chàng đang ưu tư không cứu được lệnh đường. Có lẽ giờ này người cha thân yêu của chàng đang lưu lạc hoặc bị giam cầm nơi chân trời góc bể nào chăng? Nhưng mọi người đoán ra tâm trạng của chàng chỉ đúng một phần thôi. Bởi vì bao nhiêu năm tháng triền miên tìm cha không thấy, nỗi buồn kia đã thấm sâu vào tận đáy lòng chàng.

Chính nỗi đau buồn ấy đã hòa nhập trong tâm hồn chàng, và đã biến ra một sắc thái riêng mà nhất thời người ta không thấy rõ. Cho nên mọi người mới ngộ nhận đó thôi.

Ấy vậy thì chàng đang lo âu thấp thỏm vì lẽ gì kia chứ?

Thật ra, kể từ lúc Thành Nhân được rước vào đại sảnh đường cho đến khi uống cạn một tuần rượu, trong quãng thời gian đó, chàng cảm thấy lòng bất ổn không yên. Song le, đường đường là một vị đương kim chủ võ môn nhân bản phái, dĩ nhiên chàng đang là sự tập trung chú ý của hết thảy mọi người. Do đó, chàng phải có thái độ khư xử với những người trong bản phái cho đúng với địa vị của mình.

Sau khi đã thực hiện những nghi thức rườm rà và những điều rất ư phiền toái, Thành nhân chẳng thể nào nén lòng hơn được nữa. Chàng quay về Phương Dung, kín đáo hỏi nàng:

– Bào muội? Kiều Trinh đâu? Cớ sao ngu huynh chẳng thấy nàng ra đón?

Phương Dung đang nói chuyện cùng Lục Y Lang Tử, nghe bào huynh hỏi, nàng bèn đáp lại cũng rất khẽ:

– Thưa đại huynh? Tỷ tỷ Kiều Trinh đang bận con mọn. Vả lại, gia nhân có báo cho tiểu muội biết là chị ấy đang bị ốm. Nếu ra ngoài, e nhiễm phải gió độc thì nguy hại lắm.

Thành Nhân cau mày nghĩ bụng: “Vô lý thật! Nghĩa muội Kiều Trinh đối với ta chí nghĩa chí tình. Nếu ta không làm thì kể từ khi về đến quê hương, nàng đã khắc khoải chờ ta từng giờ từng khắc. Lẽ ra thì nàng phải bồng con của nàng đến ngay đây để mừng chúng ta mới đúng chứ? Nhưng sao...? Nhưng sao bỗng dưng lòng ta lại nóng ran như lửa đốt thế này nhỉ?” Chẳng dừng được nữa, Thành Nhân nói với bào muội của chàng bằng giọng khẩn thiết:

– Phương Dung! Hiền muội mau đưa ta đến chỗ ở của Kiều Trinh ngay nhé!

Phương Dung ngoan ngoãn vâng lời. Thành Nhân xin phép chư vị chức sắc bản môn được vắng mặt trong chốc lát. Lúc ấy Lý phu nhân đang nói chuyện với Phụng Liên Thăng Tiên Cô, bèn ngoảnh sang động viên chàng:

– Đúng đó! Trưởng nam của ta rất nên sang thăm nghĩa muội của con! Ta biết nó lúc nào cũng nghĩ đến hiền nhi... Ngặt nỗi...

Bà chi nói đến đây rồi bỏ lửng vì e rằng nếu bày tỏ hết ý có khi lại bất ổn không hay.

Thành Nhân nghiêng mình chào khắp lượt mọi người rồi bươn bả bước theo Phương Dung. Chẳng hiểu sao, Lục Y Lang Tử tần ngần trong một thoáng rồi cũng nổi bước theo gót hai người. Rảo qua mấy dãy hành lang, Phương Dung đưa bào huynh của nàng ra mãi phía sau nội điện. Nơi đây có một tòa viện tuy không lớn lắm, nhưng cũng khá khang trang bề thế. Những chiếc đèn lồng treo dọc hai bên lan can điếu kiều dẫn lên tới tận khung cửa lớn. Phương Dung cùng bào huynh dừng lại trước

hai cánh cửa đang đóng im ỉm. Nàng đưa tay gõ nhẹ mấy cái. Tuyệt nhiên bên trong chẳng có tiếng trả lời. Lúc đầu Phương Dung còn gõ nhẹ, rồi sau đó nàng nóng nảy dùng cùi chỏ thúc mạnh mấy cái nữa. Tiếng động vang lên rầm rầm. Thế mà trong phòng vẫn lặng thinh. Thành Nhân vốn hiểu rằng, nếu bào muội chàng sử dụng đến nội lực, ắt hẳn hai cánh cửa này đã vỡ nát rồi. Chàng bèn khoát tay ra hiệu, Phương Dung hiểu ý bào huynh, liền vận công dùng phép: “Cách không khiển vật”. Chiếc then cài bên trong từ từ được gỡ lên. Đôi cánh cửa lớn mở ra một cách nhẹ nhàng. Hai anh em rảo bước qua mấy căn phòng trống, không một bóng người. Phương Dung nhanh nhẹn đưa bào huynh của nàng vào một căn phòng nhỏ hẹp. Nàng bước thẳng đến, đưa bàn tay ngọc kéo nhẹ tấm màn nhung khổ rộng sang một bên. Trên chiếc giường thất bảo, một trang tuyệt thế giai nhân với đầy đủ xiêm y trâm cài lược giắt, đang lẫn lộn giữa đống gối chăn. Thành Nhân còn đang bàng hoàng thì Phương Dung đã nhào đến trước. Nàng vội vàng vươn đôi cánh tay ngọc ra, đỡ lấy thân thể của giai nhân tựa nhành liễu rủ. Thành Nhân thảng thốt kêu lên:

– Trời ơi! Kiều Trinh hiền muội.

Phải! Vóc dáng yêu kiều đang quằn quại đau đớn kia chính là Kiều Trinh – nghĩa muội của chàng. Thành Nhân lòng xốn xang tê tái. Bấy giờ Phương Dung còn đủ trí sáng suốt. Nàng vận công, dùng chỉ phong điểm một loạt vào các đại huyệt của nạn nhân, miệng lầm bầm thốt:

– Tỉ tỉ đã dùng độc dược để quyên sinh. Chẳng còn hy vọng cứu vãn gì được! Bào huynh à... chỉ chừng một khắc nữa thôi...

Nói rồi nàng trao Kiều Trinh cho Thành Nhân, thở dài thườn thượt và dời gót ngọc khỏi phòng. Thành Nhân đón lấy tấm thân mềm mại của người nghĩa muội. Chàng vừa lắc mạnh thân thể nàng, vừa tha thiết gọi:

– Kiều Trinh! Kiều Trinh... Kiều Trinh hiền muội ơi?... Cớ sao hiền muội lại ra... nông nổi... thế này?

Chàng nhìn xuống gương mặt nhợt nhạt của Kiều Trinh, lòng đau như xé. Những giọt lệ nóng hổi của chàng lăn chã rơi xuống trán nàng. Bao nhiêu ngày tháng trôi qua là bấy nhiêu niềm thương nỗi nhớ. Và theo thời gian, nỗi niềm thương nhớ ấy đã cô đọng vào tận cõi lòng chàng, bây giờ mới có dịp dâng lên chất ngất, hòa với đau thương để biến thành suối lệ tuôn ra.

Lâu lắm. Đôi môi tím ngắt của nàng đột nhiên mấp máy. Giọng nói của nàng như từ cõi xa xăm vọng lại mơ hồ:

– Ai?... Ai đã gọi... tên... tiện nữ?

Thành Nhân run giọng thốt:

– Ngu huynh đây. Đại ca ngày xưa của em đây. Kiều Trinh hiền muội à!

Đôi mắt lạc thần hé hé mở ra, nàng phều phào yếu ớt:

– Ôi! Đại ca!... Tiểu muội... tiểu muội cảm thấy hạnh phúc biết bao khi được...

chết trên đôi tay của người đại ca yêu dấu!

Giọng của chàng chợt trở nên gấp gáp:

– Hiền muội. Tại sao? Tại sao em muốn rời bỏ cuộc đời?

– Đại ca ơi? Bởi vì... cuối cùng, cuộc đời đã ban cho tiểu muội nhiều đặc ân quá. Tiểu muội không xứng đáng được hưởng nhiều như vậy đâu!

– Kiều Trinh! Hiền muội đừng nói thế! Đời em đã chịu nhiều cay đắng tủi sầu. Bây giờ em phải sống. Hiền muội hãy hưởng lấy hạnh phúc, để bù lại những chuỗi ngày cơ cực gieo neo.

– Không... thể được! Mười mấy năm qua Kiều Trinh đã khắc sâu hình bóng của một người. Dù bao nhiêu nghịch cảnh tang thương đã làm cho tan nát mảnh hồn bé nhỏ, nhưng trái tim này vẫn lồng kín một tình yêu... Và, tình yêu ấy, Kiều Trinh nguyện sẽ mang theo xuống tuyền đài mãi mãi.

– Kiều Trinh hiền muội...!

– Ôi!... Giọng nói của chàng nghe sao mà thân thương triu mến lạ. Đại ca! Đại ca có thương yêu tiểu muội thật không? Đại ca hãy nói đi.

– Vâng! Ngu huynh thương yêu hiền muội lắm. Nhưng... hiền muội phải sống cơ. Bởi vì hiền muội còn một đứa trẻ...

– Khô... ông! Đại ca ơi! Khi kết tinh ra giọt máu oan cừu đó, tuy thân xác bị hoen ố bởi kẻ phạm phu, những linh hồn của tiểu muội đã ký thác cho một người... Xin đại ca hãy nhận nó làm dưỡng nữ. Tiểu muội sẽ mãn nguyện vô cùng.

– Được rồi! Ngu huynh nhận lời.

Đôi môi nàng bỗng nở nụ cười héo hắt:

– Đa tạ đại ca! Ôi... xin vĩnh biệt chàng.

Thành Nhân hốt hoảng vực nàng lên. Chàng thốt ra như tiếng vạc kêu giữa lưng trời cô đơn và lạnh giá:

– Hiền muội Kiều Trinh...

Tiếng nàng trong cơn hấp hối nghe như gió thoảng:

– Chàng hãy đưa em về lại Lê gia trang... Em muốn nằm bên nhị vị từ thân, ngủ giấc nghìn thu cùng cha mẹ. Xin vĩnh biệt...

Trối xong, nàng nấc lên một tiếng, ngoẹo đầu tắt thở.

Thành Nhân như hụt hẫng chơi vơi. Tâm hồn chàng giờ đây bỗng trở thành hoang phế. Khoảnh khắc trùng phùng cũng là khoảnh khắc ly biệt mãi mãi. Bao thừa xa xăm, bấy nẻo cơ cầu. Một mối tình sâu, mấy cảnh bể dâu! Thôi đành hẹn kiếp lai sinh, yêu trong mộng tưởng như tình thiên thu!

Người đi thoát khỏi niềm đau khổ. Kẻ ở còn vương vạ cổ sầu!